

David Gemmell
DRUSO KRONIKOS
Fantastinis romanas

Jis buvo Drusas, vėliau pramintas Mirties
Įbroliu. Netekęs savo mylimosios Rovenos,
ginkluotas pragaištingu kirviu Snaga iške-
liauja jis pasitikti savo likimo. Druso kelias
nusidrieks per tolimas karalystes, pragaiš-
tingus demonų kraštus ir šurpiausių monst-
rų kupinus slėnius...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
310 tomas. įkurta 1990m.

David A. Gemmell - THE FIRST CHRONICLES OF DRUSS THE
LEGEND

London, Legend, 1994

Copyright © David Gemmell, 1994

Cover art copyright © Rowena Morrill, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

LEGENDOS GIMIMAS

PROLOGAS

Užsiglaudęs už pakelės krūmų vyras tamsiomis akimis stebėjė į akmenis priešakyje bei medžius už akmenų. Kutuotos zomšos palaidinės, rudų odinių kelnių bei batų dėka medžių šešėlyje klūpantis žmogus tapo bemaž nematomas.

Saulė kybojo aukštai giedrame vasaros danguje, o pėdsakai buvo palikti mažiausiai prieš trejetą valandų. Vabaliūkščiai jau ropinėjo kanopų įspaustose duobutėse, tačiau kraštai dar nebuvo atrupėję.

Keturiasdešimt grobiu apsikrovusių raitelių...

Šadakas nušliaužė nuo kelio į tą vietą, kur paliko pririštą arklių, paplojo per ilgą ristūno sprandą ir pasiėmė nuo balno savo diržą. Užsijuosęs išsitraukė iš makštų du trumpus kardus - dviašmenius, iš geriausio vagrietiško plieno. Mažumėlę pasvarstęs paslėpė pastaruosius ir nusikabino

nuo balno gugos lanką bei strėlinę. Iš medžioklinio vagrietiško rago lanko paleistos dviejų pėdų ilgio strėles nulekia šešiasdešimt žingsnių. Elnio odos strėlinėje gulėjo dvidešimt paties Šadako pagamintų strėlių: žąsies plunksnos nudažytos raudonai ir geltonai, geležiniai antgaliai be dantelių - tokius lengviau ištraukti iš kūno. Karys staigiai patraukė templeį ir įstatė strėlę, paskui persimetė strėlinę per petį ir atsargiai sugrįžo prie kelio.

Kažin, ar grobikai paliko priedangą? Vargu - drenajų kareivių penkiasdešimties mylių spinduliu nė su žiburiu nerasi.

Tačiau Šadakas elgėsi apdairiai - juk pažinojo Kolaną. Vyras įsitempė įsivaizduodamas išsišiepusį veidą žiauriomis, pašaiptomis akimis. "Neniršk, - tarė pats sau. - Kad ir kaip bebūtų sunku - sutramdyk įniršį. Įpykę žmonės daro klaidas. Medžiotojas privalo išlikti šaltas kaip plienas".

Karys patyliukais patraukė į priekį. Kairėje riogsojo milžiniškas akmuo, dešinėje - išsibarstę keturių pėdų aukščio rieduliai. Šadakas įtraukė į

plaučius oro ir išėjo iš slėptuvės.

Tą pačią akimirką iš už akmens iššoko lanką įtempęs žmogus. Šadakas priklaupė ant vieno kelio, ir strėlė prašvilpė virš galvos. Šaulys ketino vėl pasitraukti už akmens, bet Šadako strėlė įsmigusi užpuolikui į gerklę išlindo pakaušio pusėje.

Iš dešinės Šadaką puolė antrasis. Laiko pasiruošti naują strėlę nebeliko, Šadakas trenkė lanku priešininkui į veidą, šiam parkritus išsitraukė kardą ir kirto per kaklą. Tuomet pasirodė dar du - apsikaustę geležiniais šarvais, grandininėmis kepurėmis, atkišę kardus.

- Lengva mirtimi tu nemirsi, šunsnuki! - riktelėjo vienas, aukštas ir pečiuitas, ir prisimerkė atpažinęs priešininką. Įkarštį pakeitė baimė - bet karys buvo pernelyg arti, kad imtų trauktis, tad negrabiai mostelėjo ginklu. Šadakas lengvai atmušė smūgį, ir antrasis jo kardas sulindęs į priešininko gerklę pervėrė kaklą kiaurai. Kitas karys, matydamas tokią baigtį, ėmė trauktis.

- Prisiekiu, mes nežinojome, kad čia tu! - šūk-

telėjo vyrukas. Jo rankos drebėjo.

- Dabar žinote.

Karys daugiau neaušindamas burnos pasileido į mišką, o Šadakas paslėpė kardą ir pakėlė lanką. Šaulys įtempė temple, strėlė sušvilpusi ore įsmigo bėgliui į šlaunį. Šis riktelėjo ir parkrito. Šadakas pribėgo artyn, sužeistasis apsvirtė ant nugaros ir numetė kardą.

- Pasigailėk, nežudyk manęs! - ėmė maldauti.

- O ar jūs ko nors pasigailėjote Korialyje? Na tiek to: pasakyk, kur patraukė Kolanas, ir liksi gyvas.

Tolumoje sustūgo vienišas vilkas, jam pritarė kiti.

- Už dvidešimties mylių į pietryčius stovi kaimas, - pratarė sužeistasis neatitraukdamas akių nuo trumpo kardo Šadako rankoje. - Mes atlikome žvalgybą - ten daug jaunų moterų. Kolanas ir Haribas Ka nori prisigrobti ten vergių ir nugabenti į Mašrapurą.

- Ką gi, tikiu, - patylėjęs linktelėjo Šadakas.

- Vadinasi, tu nenužudysi manęs? Juk pažadėjai,
- ėmė šniurkščioti sužeistasis.

- Aš visuomet laikausi duoto žodžio, - bjaurėdamasis tarstelėjo Šadakas ir ištraukė strėlę iš sužeistojo kojos. Kraujas plūstelėjo iš žaizdos, karys sudejavo. Šadakas nušluostė strėlę į gulinčiojo drabužius, išsitraukė dar vieną iš pirmojo nušautojo kūno ir patraukė prie arklių. Užsėdęs ant vieno paėmė už apynasrių kitus drauge su savoju eržilu ir išjojo į kelią vedinas keturiais žirgais.

- O aš? - riktelėjo sužeistasis.

Šadakas atsigrėžė balne:

- Pasistenk nuvyti vilkus. Temstant plėšrūnai garantuotai užuos kraują.

- Palik man arklių! Vardan gailestingumo!

- Gailestingumas į manųjų dorybių sąrašą neįtrauktas, - atkirto Šadakas ir nujojo į pietryčius, tolimų kalnų pusėn.

1

Keturių pėdų ilgio kirvis plačiais ašmenimis svėrė dešimt svarų. Guobos kirvakočiui buvo ne mažiau kaip keturiasdešimt metų. Daugeliui vyrų šis įnagis būtų pasirodęs sunkus, nepatogus, bet aukštą buką kertantis tamsiaplaukis jaunuolis darbavosi juo it lengvu kardu. Sulig kiekvienu plačiu užsimojimu ašmenys smigo tiksliai ten, kur norėjo medkirtys, įsirėždami į kamieną vis giliau ir giliau.

Drusas atsitraukė ir pažvelgė aukštyn. Pačios storiausios šakos krypo į šiaurę. Vyrukas apėjo aplink medį galutinai apsisprendęs, į kurią pusę reikia versti, ir vėl ėmėsi darbo. Šiandien kirto jau trečią medį - maudė raumenis, suprakaitavusi nuoga nugara visa blizgėjo. Prakaitas permerkė ir trumpus juodus plaukus, griaužė šaltas žydras akis, burna perdžiūvo, tačiau Drusas nusprendė atlikti darbą iki galo, ir tik tuomet leisti sau atsigerti.

Šiek tiek kairiau ant nuversto medžio du broliai, Pilanas ir Joratas, juokėsi ir plepėjo atidėję į šalį

kirvukus. Vyrukai privalėjo nugenėti šakas, kurios paskui taps malkomis, bet darbininkai nuolat stabtelėdavo aptarti kaimo merginų privalumų bei tariamų trūkumų. Kalvio Tetrino sūnūs - dailūs, aukšti šviesiaplaukiai vaikinai, nestokojantys nei proto, nei šmaikštumo, patiko merginoms. O šit Drusui - ne.

Dešinėje paaugliai berniukai plovė pirmojo nukirsto medžio šakas, mergaitės rinko sausas šakeles ir krovė į karučius, kuriais paskui reikėjo nugabenti malkas į kaimą.

Naujosios prosynos pakrašty ganėsi supančioti keturi kinkomieji arkliai - gyvuliai nutemps į kaimą grandinėmis apvyniotus kamienus. Ruduo artėja prie pabaigos, o seniūnai nusprendė iki žiemos apjuosti kaimą nauja tvora. Skodijos pasienio kalnuose tūkstančiui mylių teko tik vienas drenajų eskadronas, o aplinkui tik ir knibžda visokie piktadariai, plėšikai ir galvijų vagys, be to, valstybės taryba Drenane leido aiškiai suprasti, kad už naujakurius ties Vagrijos siena neatsako.

Tačiau pasienio gyvenimo pavojai neįbaugin-

davo į Skodiją persikėlusių vyrų bei moterų. Naujakuriai ieškojo naujo gyvenimo toli nuo taniai apgyvendintų rytų bei pietų ir statėsi namus ant laisvos laukinės žemės, kur nereikia nukelti kepurės, kai pro šalį važiuoja bajoras.

Laisvė - štai kas svarbiausia, todėl jokiais pasakomis apie plėšikus šių žmonių neįbauginsi.

Drusas pakėlė kirvį ir vėl suvarė ašmenis į plyšį. Medkirtys trinktelėjo dar dešimt kartų gilindamas spragą kamiene, paskui dar dešimt ir dar tris. Medis sudejavo ir susvyravo.

Drusas atsitraukė atgal žvelgdamas į šalį, kur bukas turėjo nugriūti, ir staiga pamatė po krūmu auksaplaukę mergaičiukę, laikančią rankutėse skudurinę lėlę.

- Kirise! - užriaumėjo jaunuolis. - Jei nedingsi iš ten, kol suskaičiuosiu iki trijų, nutrauksiu tau koją ir mirtinai ta pačia koja tave išpersiu! Vienas! Du!

Mergaitė išplėtusi akis ir pravėrusi burną metė lėlę, išlindo iš krūmų ir verkdama nukūrė į mišką. Drusas palingavo galvą, pakėlė lėlę, užsikišo už plataus diržo. Medkirtys jautė aplinkinių žvilgs-

nūs ir nūmanē, kā žmonēs galvoja: girdi, Drusas - grubus galvijas. Gal jie ir teisūs.

Į niekā nē nežvilgterējēs vyrukas sugrįžo prie pakirsto medžio ir iškėlė kirvį. Vos prieš dvi savaites kirto tokį patį aukštą buką, ir kažkas jį pakvietė jau beveik užbaigus darbą. Sugrįžęs kirtėjas ant viršutinių šakų pamatė Kirisę ir jos numylėtą lėlę.

“Lipk žemyn, - riktelėjo. - Medis tuojau išvirs”.

“Ne, - atšovė Kirisė. - Mums ir čia gera. Toli matyti”.

Drusas apsižvalgė ieškodamas akimis kurios nors merginos, tačiau nē vienos nepamatė. Kamienė žiojėjo gili- tereikia pūstelėti stipresniam vėjui, ir medis nuvirs.

“Nagi nulipk, būk protingas vaikas. Juk užsigausi, jei medis nugrius.”

“Kodėl nugrius?”

“Todėl, kad aš pakirtau jį kirviu. Nulipk”.

“Gerai”, - nusileido mergaitė ir ėmė leistis, bet medis staiga pasviro, ir Kirisė klykdama įsikibo į

šaką. Drusui perdžiūvo gerklė.

“Nagi, greičiau”, - paliepė, bet Kirisė nepajudėjo iš vietos. Nusikeikęs medkirtys įsitvėrė į pirmąją šaką ir ėmė be galo atsargiai ropštis prie mergaitės. Pasiekęs mažylę paliepė: “Apsikabink mano kaklą”. Vaikas pakluso, ir jiedu ėmė leistis žemyn.

Likus pusei kelio iki žemės medis nulinko ir sutraškėjo. Drusas liuoktelėjo spausdamas prie savęs mergytę ir kairiuoju petimi atsitrenkė į minkštą žemę. Kirisė nenukentėjo, bet Drusas stodamasis sudejavo.

“Ar užsigavai?” - paklausė Kirisė. Drusas įsmeigė į mergaitę šviesias akis. “Jei dar kartą sučiupsiu tave kirtimuose, atiduosiu vilkams, įsikalk į galvą! - riktelėjo vyras. - O dabar nešdinkis!” Mažylė atšoko šalin, lyg kas jai padus būtų nusvilinęs.

Prisiminimų pralinksminτας Drusas šyptelėjo ir suvarė kirvį į įskeltą kamieną. Per mišką nusiritusi verianti dejonė užgožė kirvukų trinksėjimą bei pjūklų džeržgesį.

Medis pasviro ir nuvirto. Drusas priėjo prie vandens burdiuko, pakabinto ant šakos netoliese: medžio kritimas tapo pietų signalu. Jaunimas juokdamasis ir juokaudamas ėmė burtis į grupelės, tačiau prie Druso neprisiartino niekas. Neseniai įvykęs jo susidūrimas su buvusiu kareiviu Alarinu išgąsdino visus, ir jaunuoliai dabar dar labiau nei anksčiau nepalankiai žvairuodavo į Drusą.

Pilanas ir Joratas sėdėjo greta Berisės ir Talijos. Merginos šypsojosi palenkusios galvas ir koketaavo kaip įmanydamos. Joratas pasislinkęs prie Talijos pakštelėjo šiai į ausį. Gražuolė apsimetė supykusi.

Tačiau ketveriukė akimoju nutraukė žaidimus, kai proskynoje pasirodė vyras - aukštas, galingų pečių, žiemos debesų spalvos akimis. Drusas pamatęs tėvą atsistojo.

- Apsirenk ir eik su manimi, - liepė Bresas nužingsniuodamas už medžių.

Drusas apsivilko baltinius ir nuėjo paskui tėvą. Pasitraukę tiek, kad niekas negalėtų girdėti, vyrai

susėdo greta ant sraunaus upelio kranto.

- Tu privalai išmokti susitvardyti, sūnau, - ištarė Bresas. - Vos neužmušei to žmogaus.

- Juk tik kartelį trinktelėjau.

- Tuo smūgiu sulaužei vyrukui žandikaulį ir išmušei tris dantis.

- Ar seniūnai jau nusprendė, kokią baudą skirs?

- Taip. Aš privalėsiu visą žiemą išlaikyti Alariną ir jo šeimą, tik abejoju, ar išgalėsiu.

- Jis paniekinamai kalbėjo apie Roveną, o aš niekada neketinu šito pakęsti.

Bresas įkvėpė pilna krūtine ir sviedė į upelį akmenuką.....

Pastabos

- 1) Architravas - apatinė perdangos dalis virš kolonos kapitelio.
- 2) Apie tai - antroje Druso kronikoje. - Aut. past.